

Marina Garcia i Carbonell

Parlar d'en Joan Domènech és parlar d'una persona compromesa amb la cultura, la història i la llengua catalana però, sobretot, d'un lloretenc de cor.

Pertany a una generació que amb gran esforç va aconseguir plantar la llavor per la preservació del patrimoni documental, arqueològic, artístic i arquitectònic de la nostra vila. Amb gran satisfacció va poder veure com molts dels elements dels quals en va impulsar la seva protecció es convertien amb el temps en indrets museïtzats i visitables.

Però per davant del polític, l'historiador, el mestre, l'escriptor... hi havia la persona humana. Sempre tenia la porta oberta de casa seva per a qualsevol dubte i amb il·lusió encoratjava a tothom qui li demanàvem opinió en el camp de la recerca local. Apassionat de l'art se l'il·luminava la mirada quan parlàvem de Joan Llaverias, de Junceda, d'Orihuel, de Joan Sala Lloberas o del seu gran amic, l'escultor Domènec Fita i Molat.

Precisament en una de les últimes converses em va dir "Domènec Fita em va ensenyar que la cultura també servia per millorar la capacitat de ser feliç de cada persona". Una afirmació que ara, aquests dies que m'han vingut a les mans una munió de fotografies per la preparació de l'Any Joan Domènech, encara agafa més força.

És ben veritat Joan, la cultura ens millora com a individus i ens fa ser, tanmateix, més feliços. Una felicitat perenne d'aquelles que no és fugaç i que es queda ben guardada dins de cadascú de nosaltres.

Gràcies per tot!